

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. η' 28-θ' 1)

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 2018

Ο διάβολος έχει χαρακτηριστεί ως κοσμοκράτορας του αιώνας τούτου, όχι γιατί έχει τη δύναμη ή την εξουσία να κυβερνά τον κόσμο, αλλά γιατί οι άνθρωποι αρνήθηκαν το θέλημα του Θεού και με την ελεύθερη βούλησή τους υποτάχθηκαν σ' αυτόν. Ο τρόπος που ζούμε και συμπεριφερόμαστε και οι αξίες που έχουν επικρατήσει, δείχνουν καθαρά ότι, τόσο σε επίπεδο προσώπων όσο και σε επίπεδο κοινωνικών δομών, έχουμε καταντήσει, σε μεγάλο βαθμό, όργανα του σατανά.

Η πραγματικότητα αυτή εμφανίζεται άμεσα στις τραγικές εκείνες περιπτώσεις συνανθρώπων μας, που κυριεύονται κυριολεκτικά και ολοκληρωτικά από τις δαιμονικές δυνάμεις και οι ενέργειές τους είναι εκδηλώσεις της παρουσίας του σατανά. Οι άνθρωποι αυτοί, που στο ιερό ευαγγέλιο ονομάζονται δαιμονισμένοι, ασφαλώς δεν είναι φαινόμενο μόνο της εποχής του Ιησού, αλλά εμφανίζονται, με αυξημένη μάλιστα συχνότητα, σε όλες τις εποχές και δεν θα εκλείψουν ενόσω αρνούμαστε πεισματικά τη σχέση μας με τον Θεό.

Το ότι ο δαιμονισμός είναι συνέπεια της εξορίας του Θεού από τη ζωή μας προκύπτει αβίαστα από τα λόγια του ευαγγελίου, που ακούσαμε σήμερα. Το πνευματικό περιβάλλον της περιοχής των Γεργεσηνών ήταν απόλυτα αρνητικό. Οι κάτοικοι, κυριευμένοι προφανώς από τη φιληδονία και τη μανία του κέρδους, περιφρονούν τον μωσαϊκό νόμο και όχι μόνο καταναλώνουν απαγορευμένα κρέατα, αλλά διατηρούν ολόκληρα κοπάδια από χοίρους, για εμπορικούς ασφαλώς λόγους. Η σκληροκαρδία και η αμετανοησία τους είναι τέτοιες ώστε,

και μετά τη θεραπεία των δύο συμπατριωτών τους, αρνούνται να διακόψουν τις παράνομες ενασχολήσεις τους και ζητούν από τον Ιησού να φύγει από την περιοχή τους. Είναι φανερό ότι η παρουσία του Υιού του Θεού ανάμεσά τους δεν αξιοποιήθηκε ως ευκαιρία σωτηρίας, αλλά περισσότερο θεωρήθηκε ως ενόχληση και εμπόδιο.

Αν και ψεύτης εξαρχής και πατέρας του ψεύδους ο σατανάς, στην προκείμενη περίπτωση αναγκάζεται να ομολογήσει μια μεγάλη αλήθεια. Χρησιμοποιώντας ως όργανα τους δύο δαιμονισμένους, φωνάζει προς τον Ιησού: «Ποια σχέση και δουλειά έχεις μαζί μας Ιησού; Ήρθες εδώ για να μας βασανίσεις πριν από την ώρα μας;».

Η ομολογία του διαβόλου ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού, που έχει τη δύναμη να τον βασανίσει και την εξουσία να το πράξει όταν έρθει ο κατάλληλος καιρός που έχει οριστεί, εκπλήττει πραγματικά. Ωστόσο, δεν γίνεται από αγάπη προς την αλήθεια ούτε και αποσκοπεί στη σωτηρία των ακροατών. Γίνεται από ανάγκη, μπροστά στη συναίσθηση της παντοδυναμίας του Θεού, αλλά χωρίς ίχνος ταπείνωσης, που θα υποδήλωνε κάποια διάθεση για μεάνοια. Αυτή είναι μια πραγματικότητα, που όλοι πρέπει να έχουμε υπόψη μας. Ότι, δηλαδή, ο σατανάς εμφανίζεται σε ορισμένες περιπτώσεις να υπηρετεί την αλήθεια, όπως συμβαίνει για παράδειγμα με τη δράση διάφορων μέντιουμ, πνευματιστών, μάγων και άλλων δαιμονικών οργάνων. Ποτέ όμως δεν ταπεινώνεται και, ασφαλώς, ποτέ δεν επιθυμεί τη σωτηρία αυτών που τον ακολουθούν στις διάφορες πλανεμένες διδασκαλίες και πρακτικές.

Ο σατανάς, ως πρώτος αποστάτης και διδάσκαλος της αποστασίας, μισεί τον Θεό και δεν επιθυμεί να έχει την παραμικρή σχέση μαζί Του. Η συναίσθηση της αδυναμίας του να βλάψει τον Δημιουργό και η βεβαιότητα για την επερχόμενη συντριβή του, τον έχουν στρέψει στην προσπάθεια καταστροφής της

δημιουργίας και κυρίως του κορυφαίου δημιουργήματος, που είναι ο άνθρωπος. Η πρώτη επιβουλή του κατά του γένους μας εκδηλώθηκε ήδη από την εποχή των πρωτοπλάστων και από τότε ο διάβολος δεν παύει να είναι ανθρωποκτόνος. Ο θάνατος, άλλωστε, είναι το ισχυρότερο όπλο που χρησιμοποιεί εναντίον μας, γι' αυτό και γνωρίζει και φοβάται την ώρα, κατά την οποία ο Υιός του Θεού και Υιός του Ανθρώπου θα νικήσει με την Ανάστασή Του τον θάνατο. Η ομολογία των δαιμόνων και συνεπώς του αρχηγού τους, ότι πρόκειται τελικά να βασανιστούν και να απολέσουν την όποια εξουσία διαθέτουν στον άνθρωπο και την κτίση γενικότερα είναι, ασφαλώς, ό,τι πιο ελπιδοφόρο για τη δαιμονόπληκτη ανθρωπότητα.

Η ύπαρξη δαιμονισμένων είναι σημάδι της παρουσίας και δράσης του σατανά. Αντίθετα, η είσοδος του Χριστού στη ζωή μας, η παραμονή Του και κατοικία Του στην ψυχή μας και η διαρκής παρουσία Του στα έργα και το περιβάλλον μας, αποτελούν με βεβαιότητα νίκη κατά του θανάτου και του διαβόλου και πρόγευση της αιώνιας ζωής. Η θεραπεία των δύο δυστυχισμένων συνανθρώπων μας και η ταυτόχρονη καταστροφή του κοπαδιού των χοίρων δείχνουν, ακριβώς, τη διαφορά των δύο καταστάσεων. Η επίσκεψη του Χριστού ημερεύει την εξαγριωμένη από τους δαίμονες ανθρώπινη φύση ενώ, την ίδια στιγμή, η σατανική μανία εκδηλώνει το καταστρεπτικό της έργο ακόμη και στα άψυχα.

Στην τελική εξέλιξη των γεγονότων, που συνέβησαν στη χώρα των Γεργεσηνών, οι Πατέρες της Εκκλησίας βρίσκουν έναν εύστοχο και παράλληλα ιδιαίτερα διδακτικό παραλληλισμό. Οι δαίμονες εισέρχονται στους χοίρους, στις ακάθαρτες δηλαδή και αμετανόητες ψυχές, που ως κύριο χαρακτηριστικό έχουν τον βρωμερό και βορβορώδη βίο, τη ζωή των απολαύσεων και της πνευματικής ακαθαρσίας. Αυτές τις ψυχές τις συμπαρασύρουν στην αιώνια φθορά, στη νοητή

άβυσσο, που είναι η κόλαση. Κί αντίθετα, οι ψυχές που πλησιάζουν στον Χριστό και μένουν ενωμένες μαζί Του, καθαρίζονται και ορθοφρονούν και διατηρούνται απείραστες από τις επιβουλές των εχθρών δαιμόνων. Η χώρα των Γεργεσηνών είναι η κοινωνία μας και είναι σημαντικό να συναισθανθούμε πως μόνο η παρουσία του Χριστού σ' αυτήν μπορεί να μας δώσει ελπίδα.

Φαίδων Παπαδόπουλος

Θεολόγος

